

Kautionsforenings-Spørgsmaalet.

Fra Hr. Postmester Hauerbach i Vandrup har Redaktionen modtaget følgende:

Det har glædet mange Embeds- og Bestillingsmænd, at Tanken om at komme bort fra den i Kasseforordningen af 1840 befalede Sikkerhedsstillelse og istedetfor stille Sikkerhed gennem solidarisk ansvarlige Kautionsforeninger er bleven fremdraget til offentlig Drøftelse ved det i København den 17. Maj afholdte Møde. Tanken er jo ingenlunde ny, men det Offentlighedens Stempel, uden hvilket en saa vigtig Reform ingen Udsigt har til at blive gennemført, har den hidtil savnet, og man maa være den ærede Bestyrelse for Embeds- og Bestillingsmændenes Laane- og Spareforening taknemlig, først fordi den har faaet Sagen ført frem og forhaabentlig sat paa Dagsordenen, dernæst tillige for det betydelige Arbejde, der har været forbundet med at indsamle det fornødne Materiale til Spørgsmaalets Belysning.

Stigning i den almindelige Velstand og større Livlighed og Opsving i Handel og Vandel end der forudsaaes i 1840, hvilket alt indvirker paa de Forhold, hvorom her er Tale, idet det har foranlediget, at Kautitionerne ere voxede og voxe for hver Gang et Embede besættes paany, har gjort Spørgsmaalet brændende, og det ikke alene for Kassebetjentene, men ogsaa for dem, hvortil disse maa ty

for at blive i Stand til at stille den i Forhold til Lønningen aldeles uforholdsmæssigt høje Kaution.

Den første Betingelse for en Kautionsforenings Existens maa være, at den kan yde Statskassen en saadan Sikkerhed, at denne føler sig betrygget, og Spørgsmaalet bliver derefter: hvor stort et Beløb skal der til enhver Tid være deponeret som Garanti og Reservefond, hvis en saadan Fordring stilles? Der haves Oplysninger om, at Defraudationerne for alle Statens Kassebetjente i de sidste 15 Aar have andraget et Beløb af 64,800 Kr. og man skulde derefter synes, at et lignende Beløb maatte kunne anses for fuldt betryggende, navnlig naar den Statskassen hjemlede stiltiende Panteret i Kassebetjentens Ejendomme og Ejendele fremdeles bliver i Kraft. Først naar Kassebetjentens Bo ikke kan dække Kassemangelen, træder Foreningen som hans Kautionist til.

Kan en saadan Forening nu, naar den skal opfylde de Betingelser, som Lovgivningsmagten og Regeringen paa Statskassens Vegne maa stille for at anse sig betryggede, byde sine Medlemmer væsentlige Fordele? Herpaa maa Svaret efter min Overbevisning lyde ubetinget bekræftende. Det er en bekendt Sag, at en stor Del af Kassebetjentene gennemgaa sande Kvaler, inden de faa deres Kautioner ordnede. Ere de endelig komne saa vidt, at de efter en Mængde Ydmygelser og ofte skabte generende Afhængighedsforhold have faaet Beløbet skaffet til Veje, kommer i Reglen Efterspillet i Form af 2 à 4 pCt. Overrente. Enhver véd, hvad det betyder af en forholdsvis lille Løn alene i Kautionsskat at skulle svare — for at tage et Exempel — 2 pCt. af 10,000 Kr., og endnu uheldigere stiller Forholdet sig, naar der, som der næppe er Tvivl om, svares endnu højere Rente. Nogle Tal ville bedst vise, hvilken Fordel en gensidig Kautionsforening vil være for en uformuende Kassebetjent; senere skal jeg komme tilbage til det Spørgsmaal, der ofte fremsættes: vil en saadan Forening da ikke virke som en Skat paa den formuende?

En Kassebetjent, som stiller 20,000 Kr.s Kaution,

hvoraf han svarer 2 pCt. mere end Staten giver*), maa af sin Løn betale 400 Kr. aarlig i Kautionssskat, hvilket i 15 Aar udgør 6000 Kr. Dersom den paagældende Kassebetjent i de sidst forløbne 15 Aar havde kunnet stille sin Kaution gennem en alle Kassebetjente omfattende gensidig Kautionsforening, var han sluppet adskilligt billigere. Da Tabet i de sidste 15 Aar for alle Kassebetjente med et Kautionsbeløb af circa $2\frac{1}{2}$ Millioner Kr. kun har udgjort 64,800 Kr. eller $1\frac{3}{4}$ pro Mille aarlig, vilde den Kassebetjent, der stiller 20,000 Kr. Kaution, være sluppet med 35 Kr. aarlig, i 15 Aar 525 Kr. eller med andre Tal, han vilde i nævnte Tidsrum have sparet det artige Beløb af 5475 Kr., hvilket Beløb han havde maattet afholde af sin Løn af den, skulde man synes, uskyldige Grund, at han var uformuende. Vilde en saadan Forening da ikke, naar den blev obligatorisk, være en Uret mod den formuende Kassebetjent? Enhver vil selv kunne udregne, at dette langt fra er Tilfældet. Som jeg ved Mødet i København den 17. Maj udtalte, vilde den formuende Kassebetjent ved Postvæsenet, endskønt Defraudationerne for denne Etats Vedkommende have været forholdsvis store i de sidste 15 Aar, ikke have lidt noget Tab ved at stille sin Kaution gennem en alle Postembedsmænd omfattende Kautionsforening. Tabet for denne Etat har nemlig kun udgjort $\frac{1}{3}$ pCt. aarlig eller for en Kaution paa 20,000 Kr. 66 Kr. $66\frac{2}{3}$ Øre. Da Kapitalisten som Regel stiller sin Kaution i Kgl. $3\frac{1}{2}$ pCt. rentebærende Statspapirer, er det indlysende, at han ved at faa sin Kapital udbetalt til fri Raadighed med Lethed vil kunne faa samme anbragt til 4 à $4\frac{1}{2}$ pCt., hvilken Rentegevinst langt vil overstige det Tab, han ifølge de sidste 15 Aars

*) Jeg tror at kunne sige, at 2 pCt. Overrente er det mindste en uformuende Kassebetjent maa give for sin Kaution; thi selv om denne er tilvejebragt ved Families og Venners Hjælp, sker det som oftest ved, at der mod Kaution optages et Laan i et Pengeinstitut og for saadanne Laan erlægges som Regel $5\frac{1}{2}$ pCt.

Statistik vilde have haft at betale, hvis han havde fyldstgjort sin Pligt til at stille Kaution gennem en gensidig Kautionsforening.

Naar der dernæst bliver Spørgsmaal om, hvorvidt en saadan forandret Form for Sikkerhedsstillelsen vil kunne yde Statskassen lige saa betryggende Garanti som den nu befalede Deponering i Pengeeffekter, da forekommer det mig ogsaa, at Svaret herpaa tør lyde bekræftende. I et Tidsrum af 15 Aar er der aarlig paa en Kautionssum af circa $2\frac{1}{2}$ Million Kroner kun gaaet et Beløb af 4320 Kr. tabt, hvilket Beløb, hvis det blev ligelig fordelt paa Statens 768 Kassebetjente, udgør 5 Kr. $62\frac{1}{2}$ Øre for hver.

5 Kr. $62\frac{1}{2}$ Øre aarlig er altsaa det Beløb, hver enkelt Kassebetjent i de sidst forløbne 15 Aar skulde have været vederhæftig for overfor Statskassen, naar denne modtog Sikkerhed gennem en gensidig Kautionsforening, og det forekommer mig, at dette Tal taler for sig.

Der kan maaske med Føje rettes det Spørgsmaal: hvem garanterer for, at Forholdet vil stille sig saa heldigt for Fremtiden? Det er der selvfølgelig ingen, der kan, men hvis der Haand i Haand med en Reform som den, her er Tale om, kunde gaa en anden, nemlig: en Nedsættelse af Kautionerne paa Basis af en hyppigere Indsendelse af Intraderne, hvor dette lader sig gøre, da tror jeg, at Faren for Statskassen ved at modtage Sikkerhed gennem gensidige Kautionsforeninger vil være endnu ringere, ligesom en saadan Nedsættelse vil formindske Foreningens Tab. Jeg har hovedsagelig beskæftiget mig med en Kautionsforening for Embeds- og Bestillingsmænd ved Postvæsenet, hvis Antal er saa stort, at de let vilde kunne danne en Forening. Jeg anser det imidlertid, saaledes som det paa Mødet den 17. Maj blev udtalt, ogsaa for heldigst, at der kun bliver en alle Embeds- og Bestillingsmænd omfattende Forening, da en saadan vist har mest Udsigt til at blive gennemført.

Jeg har i forskellige Lande søgt Oplysninger om, hvorvidt der her existerede Kautionsforeninger, og hvilke

Erfaringer, man havde gjort med Hensyn til de Foreningerne paaførte Tab.

Af de Lande, hvor jeg har søgt Oplysninger, er Sverig det eneste, hvor der eksisterer en Kautionsforening for Postvæsenet. Denne har bestaaet siden 1882 og talte paa det Tidspunkt, jeg søgte Oplysningerne, 300 Medlemmer med et Kautionsbeløb af 730,000 Kr. Det Foreningen paaførte Tab udgør gennemsnitlig i 5 Aar $\frac{2}{5}$ pCt. aarlig eller for en Kaution paa 3000 Kr. 12 Kr. 35 Øre aarlig. Det viser sig altsaa, at Tabet har været en Ubetydelighed mere end Gennemsnittet af de sidste 15 Aars Tab ved det danske Postvæsen, men dog ikke højere end at Kassebetjentene ere særdeles tilfredse med Resultatet. I Norge har Spørgsmaalet om en gensidig Kautionsforening staaet paa Dagsordenen i flere Aar, idet Tanken har været drøftet gennem Pressen. Derimod eksisterer ingen Kautionsforening i Tyskland, ligesom der ej heller paa tænkes nogen oprettet. Trangen til en saadan Forening er i Tyskland ikke stor, idet Kassebetjentene ligesom i Sverig stille forholdsvis lave Kautitioner og disse ere ikke afhængige af Intradernes Størrelse, men derimod fastsatte for hver Lønningsklasse. Der kan saaledes ikke fremkomme det Misforhold som herhjemme, at en Kassebetjent med en forholdsvis lille Løn paa Grund af rent lokale Forhold kan komme til at stille en høj Kaution. Endvidere stiller Staten sig uhyre liberal overfor Kassebetjentene i Tyskland, idet den uformuende faar Tilladelse til at tiltræde sit Embede, selv om han ikke har tilvejebragt sin Kaution; denne afbetaler han saa i maanedlige Afdrag, hvis Størrelse er afpasset efter Lønnen. Hver Gang der paa denne Maade er indbetalt 125 Mark, tilstilles der ham Kuponer til Rentehævelse. Indtil Kassebetjenten paa denne Maade har sammensparet sin Kaution, løber Staten selv Risikoen.

Maatte det ærede Udvalg, som nu er nedsat for at arbejde videre paa Sagen, have Held med sit ingenlunde lette Hverv saaledes, at en Lettelse i en eller anden Form

i den nu paabudte Sikkerhedsstillelse maatte blive Udbyttet af d'Hrr.s Anstrængelser, tror jeg, de ville skabe Glæde i mangt et Hjem. Den véd bedst, hvor Skoen trykker, som har den paa, og saaledes vil et stort Antal Statsfunktionærer, naar en Lettelse sker paa det her berørte Omraade, kunne lægge sig til Ro med en Bekymring mindre, nemlig den næste Morgen at finde en Kautionsopsigelse paa sit Bord.
